

OD AUTORKY BESTSELLERU MŔTVÝ KLÍČ

D. M. PULLEY

ZBYTEČNÁ
OBĚŤ

Best
Seller
amazon.com

ZBYTEČNÁ OBĚŤ

**KNIHY D. M. PULLEY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Mrtvý klíč
Zbytečná oběť

Připravujeme

Dům plný temnoty

D. M. PULLEY

**ZBYTEČNÁ
OBĚŤ**

Přeložila Monika Pavlisová

MYSTERY PRESS

2020

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání knihy vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing (www.apub.com) a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © D. M. Pulley, 2017

Translation © Monika Pavlisová, 2020

Cover © Jan Matoška, 2020

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2020

ISBN 978-80-7588-194-6 (pdf)

Pro Flo, Rose a všechny ostatní.

*Kdo zápasí s nestvořami, ať má se na pozoru,
aby se přitom nestal nestvořou.
A hledíš-li dlouho do propasti,
vhlédne pak propast i do tebe.*

– Friedrich Nietzsche, *Mimo dobro a zlo*, 1886

NA PLÁŽI E. SIDE BEACH BYLO NALEZENO ROZSEKANÉ ŽENSKÉ TĚLO

Nahé torzo ženského těla bylo dnes nalezeno vyplavené na břehu jezera Erie na konci 156. ulice. Policie stojí před řešením nejohavnějšího a nejzáhadnějšího případu vraždy za poslední roky.

– *Cleveland Press*, 5. září 1934, s. 1

1. kapitola

7. dubna 1999

To není on.

Zírala na průsvitné plastové pytle položené na kovovém stole a vrtěla hlavou. V jednom pytli byla propínací džínová košile. V dalším složené džíny. Ve třetím byla ponožka. Na každém pytli visela etiketa s ručně psanými poznámkami. *Případ č. 32-004-A*, stálo na jedné. Na všech bylo datum 6. dubna 1999.

Včera, pomyslela si.

Látka byla potřísněná tmavým bahnem. Bílá ponožka vypadala, jako by ji vytáhli z louže. Z uzavřených pytlů unikal pach hnijících listů, špíny a zvířecí moči.

„Poznáváte některé z těch věcí?“ zeptal se muž stojící naproti ní.

Splétaný kožený pásek vedle džín vypadal děsivě povědomě, ale zavrtěla hlavou. To oblečení mohlo patřit komukoli.

„Tohle jsme našli v jedné kapse.“ Otevřel koženou peněženku a položil ji před ni. Ze zažloutlé fólie kapsičky na doklady se na ni díval obličej jejího otce. Černé, prošedivělé vlasy měl střížené tak nakrátko, jako by ještě stále sloužil v armádě. Zarputile upíral pohled přímo do objektivu a jeho věčné strniště zastínilo ostře řezanou čelist a prohlubeň v bradě. Nesnášel fotky. Viděla to v jeho našťvaných očích, které si ji přeměřovaly, jako by s ní ztratil trpělivost, jako by udělala něco špatně.

Zavrtěla hlavou a zašeptala: „Ne. Někdo mu ji musel ukrást.“

„Tyto předměty jsme našli v těsné blízkosti...“ Muž na druhé straně stolu se zarazil. „V těsné blízkosti tělesných ostatků. Chápu, že je to těžké, ale důkazy jednoznačně svědčí o tom, že obětí byl Alfred Ray Wiley. Kdy jste s ním naposledy mluvila?“

Tělesné ostatky? V pažích i nohou cítila mravenčení a vzrůstající otupělost. Vedle pytlů s důkazy ležela na stole i hnědá obálka. Vykukoval z ní okraj fotky s náznaky krve. Otec ji sledoval z fotografie schované za plastovou fólií a ona se snažila vzpomínout si, nebo vůbec myslet. *Obětí byl Alfred Ray Wiley.* „Ehm, pardon, na co jste se ptal?“

„Kdy jste naposledy mluvila se svým otcem?“

„Nevím. Možná o Vánocích?“ Znělo to příšerně, když to řekla nahlas. Byla hrozná dcera.

„Zmínil se vám o něčem? O něčem, z čeho by měl strach? O něčem zvláštním?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. My jsme jen... pohádali jsme se.“

„Kvůli čemu?“ Vytáhl otcův řidičský průkaz z kapsičky v peněženke a podal jí ho, jako by jí mohl pomoci vzpomínout si.

Držela ho třesoucíma se rukama. Byl to divný pocit, držet něco, co patřilo jemu, něco, co nosíval v zadní kapse kalhot. „Kvůli škole... Chtěl... chtěl, abych se vrátila domů.“

Otcovy oči z fotografie se do ní zavrtávaly. *Celá ta věc s tou vysokou byla chyba. Krucinál! Je mi jedno, jaké máš známky. Moje dcera v tom městě rozhodně žít nebude. Ještě k tomu na hromádce s nějakým chlapem... Nelži mi. Tvůj domácí mi to řekl... Nezajímá mě, že je to jen kamarád. Může být klidně teplý jak Golfský proud, ale to pořád nic nemění na tom, že žiješ jak nějaká zatracená prostitutka... Poslouchej mě. Jestli si to místo nemůžeš dovolit, tak tam nepatříš.*

„A to je všechno? Nezmínil se o problémech v práci? Nebo o starostech s peněží?“

„Ne... on jenom...“ Setřela zbloudilou slzu dřív, než s sebou stačila strhnout příval ostatních. Řidičský průkaz jí vyklouzl z prstů a dopadl na stůl s divným plesknutím. „Byl nepřítel kvůli penězům. Škola je drahá a... podle něj jsem neměla dost dobré známky.“

Nevykládala nic o tom, že si bez jeho souhlasu sehnala spolu-
bydlícího, aby si dělili účty za nájem. Ani o tom, že jí vztekle
praštil s telefonem a od té doby spolu nemluvili.

Někdo ji chytil kolem ramen a stiskl ochablou paži. Měla po-
cit, že pod tou tíhou zkolabuje.

Vyslýchající policista na ni dál tlačil. „Měl nějaké nepřátele?
Byl někdo, kdo by mu mohl přát něco zlého?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Já ne... Tohle je šílené. Nemůže to být on!“

„Ukaž jí to tetování,“ zašeptal muž, který ji držel kolem ra-
men.

Policista otevřel hnědou obálku a prolistroval několik velkých
lesklých fotografií. Mezi prsty mu probleskovaly útržky růžové
kůže, černých vlasů, sražené krve a bílých kostí. Nakonec vy-
táhl velkou zvětšeninu mužského ramene s vytetovanou tma-
vě šedou lebkou s křídly. *Smrt z nebe*, stálo tam. Její otec měl
zrovna takové, z války. Vždycky ho mívál schované pod ruká-
vem košile. Inkoust byl rozmazaný v místě známé jizvy a tma-
vého mateřského znaménka.

Tati?

„To stačí,“ řekl ten, který stál vedle ní.

„Budeme potřebovat podepsané prohlášení. Bez otisků
a chrupu bude těžké provést pozitivní identifikaci jakýmkoli ji-
ným způsobem. Máme DNA, ale získat shodu... Byl dárce
krve?“

Bez otisků a chrupu. Na fotografii s tetováním nebyl zachycen
zbytek těla. Jeho ruce. Jeho ústa. Oči jí těkaly mezi osamocenou
ponožkou a zavřenou složkou v ruce policisty.

„Dáte nám minutu, prosím?“ Muž, který ji svíral kolem ra-
men, zvedl ruku. Byl to Ben, nejlepší přítel jejího otce.

Kovová židle zaskřípala o podlahu, když se policista odstrčil
od stolu a vstal. „Zůstaňte, jak dlouho potřebujete.“

Odešel a složku s fotografiemi odnášel v podpaží.

Kris Wileyová mrkala, aby se jí rozjasnil zrak, jako by se pro-
bouzela z transu. Seděla v kanceláři okresního šerifa v Auglai-
ze. Tričko měla naruby.

„Je mi to tak líto, Kritter. Víím, že by si nikdy nepřál, abys cokoli z toho musela vidět, ale nemohl jsem vůbec nic dělat.“ Ben pustil její ramena a chytil ji za ruce. Oči se mu zalily slzami. Obličej měl rudý. Zнала Bena celý svůj život, ale nikdy dřív ho neviděla plakat, pokud to nebylo v záchvatu smíchu. Byl oblečený v uniformě zástupce šerifa. Když vyrůstala, věděla, že je Ben policajt, ale když k nim chodil sledovat s tátou fotbal, nikdy na sobě uniformu neměl. Měla pocit, že je Halloween. Stiskl jí dlaně. „Musíme získat potvrzení od někoho z rodiny. Kvůli oficiálním záznamům.“

„Co ti mám na to říct?“ slyšela svůj vlastní, slabý hlas. Jako by ani nebyl její. Chtěla svým skutečným hlasem zařvat *Dost!*, aby mohla myslet, aby si to všechno mohla srovnat v hlavě. Aby mohla všem dokázat, že nic z toho se doopravdy neděje, že ať už našli cokoli, není to on. Jenže místo toho tam seděla a čas se kolem ní táhl jako cukrová vata. Všechno se to stalo tak rychle – telefonát z kanceláře okresního šerifa v Auglaize v 6:00 ráno, vzbuzení spolubydlícího, aby její nepřítomnost vysvětlil profesorům. Slova *nouzová situace v rodině* jí drnčela v hlavě celou cestu z Clevelandu zpátky domů.

Sledovala pomalu se odvíjející příběh, jako by se děl někomu jinému. A nedokázala zastavit zlý hlas ve své hlavě, který našeptával: *Znamená to, že můžu zůstat ve škole? Znamená to, že jsem volná? Zahнала tu myšlenku a chytila si ruce za zády. Za trest si zaryla nehty do dlaní. Jsem strašná dcera. Nevděčná. Hloupá. To já bych si zasloužila být nezvěstná.*

Ben zkřivil obličej, jako by mu někdo drtil prsty ve svěráku. „Potřebujeme, abys potvrdila, že je to on.“

Fixovala očima hromádku oblečení. „Že co je on? Tohle oblečení? Peněženka? To mohl přece kdokoli ukrást, ne? Nic to nedokazuje.“

„Našli ho, zlato. A ty nechceš vidět, co našli, víš?“

Otevřela pusu, chtěla protestovat, ale žádný zvuk z ní nevyšel. *Není mrtvý. Nikdy by nedopustil, aby byl mrtvý.*

„Vím, že je to těžké, Kris. Nikdo to nechápe líp než já. Tvůj táta byl pro mě jako bratr... Snažíme se ti to co nejvíc usnadnit.“

„To tetování ještě neznamená, že je to on,“ protestovala. *Pane bože. Nebo ano? A co bych pak jako měla dělat?* „Co když to není on, Bene?“

„Nikdo ho už čtyři dny neviděl, Kritter.“ Ben se trochu stáhl. „Celý týden se neukázal v depu.“

„Možná... možná vyrazil na lov nebo...“ Hypnotizovala odporné linoleum s šedými skvrnami. Nikdy by mě tu takhle ne-nechal. Že ne? Otázka jí bobtnala v hrudníku.

„Našli jeho auto.“

„Cože?“ slyšela se vyhrknout. „Kde?“

„U řeky Auglaize, kousek od pevnosti Amanda.“

Dřív ji tam brával, když se ještě snažil naučit ji rybařit. Než udeřila puberta a on se k ní začal chovat, jako by byla mimozemšťan. *Co má být ta růžová patlanina na tvém obličejí?* Cítila, že padá z útesu. „Kdy jste ho našli?“

„Včera v noci.“ Ben spojil ruce. „Sám jsem mluvil s chlapci z půjčovny kánoí. V sobotu odpoledne vyrazil nahoru proti proudu a od té doby ho nikdo neviděl. Kris, musíš mi věřit, že kdyby byla aspoň mizivá šance, že tam někde venku pořád je, já bych byl první, kdo by ho šel hledat.“

Kris se dívala, jak si dlaněmi zatlačuje slzy zpátky do očí, a zatím padala stále hlouběji. „Musí to být nějaká chyba.“

„Já vím. Ale našli ho a...“ Odkášlal si a zavrtěl hlavou.

„Co?“ Do telefonu jí Ben řekl pouze: *Došlo k nehodě, Kritter. Musíš přijet domů. Může tě někdo svézt?* Řekla, že ne. Ve škole měla jediného kamaráda, a to byl její spolubydlící, který ale musel do práce. *Tak jeď pomalu a opatrně, děvče. Dávej na sebe pozor. Všechno bude v pořádku.* Lhal jí. Nic už nebude v pořádku. „Co našli?“

Přerývaně vydechl a potřásl hlavou. „Rybáři vytáhli kus jeho těla z řeky. Bylo to jen pár kilometrů od místa, kde našli auto. Lovci objevili v lese oblečení. Je to on, Krit... Ještě pořád hledáme zbytek těla, ale bojím se, že fakta nelžou.“

„Kus jeho těla?“ Při představě paže nebo nohy plovoucí ve vodě se jí obrátil žaludek.

„Jo. Já vím... Mohl to být medvěd.“ Rukama si otřel obličej.

„Ne. To nedává smysl. Medvěd? V Ohiu?“

„Prozatím nemůžeme nic vyloučit.“ Ben ji něžně pohladil po koleni, jako by jí znovu bylo šest. Stiskl ho a potom zavřel oči a zamyslel se. Po chvíli oči znovu otevřel a řekl: „Nemusíme to dělat dnes, holčičko. Nechám je udělat testy DNA. Dáš nám vzorek, jen trochu slin na vatovou tyčinku, a my se budeme mít od čeho odrazit. Chvilku to potrvá. Týden, možná dva, ale uděláme všechno, co bude potřeba. Dobře?“

Přikývla. Z tónu jeho hlasu pochopila, že je směšná, když odmítá provést identifikaci, ale ona si představovala svého otce, jak každou chvíli vrazí do místnosti, vzteklý, že to oba tak rychle vzdali. *Jednoduše jste se nemohli dočkat, až se mě zbavíte, co? Vůbec jste se nenamáhali mě hledat?*

„Nemusíš o ničem rozhodovat hned.“ Ben jí stiskl rameno a šel si na chodbu promluvit s druhým policistou. Otevřenými dveřmi k ní doléhaly tlumené hlasy.

„Myslím, že dnes tu identifikaci nezvládneme. Uděláme testy DNA.“

„V porovnání s čím? Alfred Wiley v systému není.“

„To ne, ale jeho dcera sedí tady vedle a je ochotná dát nám vzorek slin. To snad musí stačit, ne?“

Druhý policista hned neodpověděl. „Když to vyjde pozitivní, fajn, ale víš stejně dobře jako já, že negativní výsledek neznamená... Opravdu bych měl získat potvrzení od někoho z rodiny. Až začneme s pitvou, bude identifikace ještě složitější.“

„Krucinál,“ zasyčel Ben. „Je jí teprve devatenáct. Potřebuje čas, aby se s tím vyrovnala. Jestli se po tobě bude někdo vozit, беру všechno na sebe. Dobře?“

„Nikdo jiný v té rodině není?“

„Ne... Pokud nepočítáš mě.“

Tiché hlasy obou mužů se odrážely od popraskaného linolea a zažloutlých stropních desek miniaturní zasedací místnosti. Kris znovu zvedla ze stolu otcův řidičský průkaz. Jeho sevřené rty a netrpělivé oči se do ní zabodly zpod laminované fólie. Zá-

řivky na stropě vrhaly strašidelné světlo na pytle s důkazy. Při pohledu na krvavé tečky na přední straně propínací džínové košile zamrkala. Nic to nedokazovalo. Podle zápachu to oblečení leželo v lese celé týdny. Zírala na jeho neoblomnou tvář a slyšela ho, jak k ní mluví.

Nebud' pitomá, Kritter! Zatraceně dobře víš, že pro to všechno musí existovat i jiné vysvětlení. Vážně si myslíš, že bych tě tady nechal úplně samotnou? Že bych prostě šel a umřel a nechal tě studovat nějakou hipísáckou uměleckou školu, pro Kristovy rány?

Ne. Nemyslela si to.

Vždycky budu tvůj táta.

Přitiskla si jeho fotku na hrud' a přinutila se dýchat.

Za chvílku se vrátil Ben se zkumavkou a vatovým tampem. Nechala ho, aby jí s ním setřel vnitřní strany tváří, a potom se dívala, jak vzorek zavírá do zkumavky a podává ho druhému policistovi. Obrátil se zpátky k ní a otíral si ruce do kalhot. „Máš hlad? Moc jsi toho asi nesnědla.“

Zavrtěla hlavou.

„Ale nenecháš starce jíst samotného, vid'?“

Ben ji vyvedl z kanceláře okresního šerifa v Auglaize na malé parkoviště. Byli už skoro u auta, když si všimla, že ještě pořád tiskne řidičský průkaz ke svému tričku. Očima se vrátila k výslechové místnosti a plastovým pytlům srovnaným do řady. *Ne. Tam zpátky už nepůjdu.* Nechala tenký kousek plastu sklouznout do kapsy, zatímco Ben otvíral dveře služebního auta. *Když si řeknou, vrátím to. To oni mi to dali. Neukradla jsem to.* Stejně ale měla špatný pocit.

Když byla Kris ještě malá holka, hrozně ráda se vozila v autě s policistou Benem. Nechával ji zapnout houkačky. Když tam teď seděla, připadala si, jako by jí znovu bylo devět. Přitáhla si kolena k bradě a přála si, aby byla malá. Její prorezlý starý džíp nechali stát na parkovišti a vyrazili do města.

V porovnání s ulicemi Clevelandu se centrum Wapakonety zdálo úplně prázdné. Mířili k dálnici Dixie a obchody lemuující obě strany ulice vypadaly jako lepenkové kulisy do filmu –

úspěšná replika amerického maloměsta. Všechny domy se tak nějak srazily za těch sedm měsíců, co byla pryč.

Za oknem se mihl bruslařský okruh a střední škola. Na fotbalovém hřišti měla trénink školní kapela. Do auta proniklo pár tónů neladící řvavé skladby.

„Jak to jde ve škole?“ zeptal se Ben. Poznala mu na hlase, že se ze všech sil snaží o lehkou konverzaci.

„Nevím,“ zašeptala a přitiskla si čelo na kolena. V temných myšlenkách viděla lidskou paži plovoucí na hladině. Rozmazané tetování omývané vodou.

„Co jsem slyšel naposledy, přemýšlela jsi o přestupu na nějakou uměleckou školu?“

Kris se mrkáním snažila zaplašit představy potrhaného masa a kostí a přála si, aby ty fotky bývala neviděla. „Hm. No jo. Asi jsem o tom přemýšlela. Táta si myslí, že to není moc dobrý nápad,“ slyšela svůj vlastní hlas.

Ne nadarmo se říká hladový jako herec, Kris. Zasmál se a ona teď na chvíli jeho smích uslyšela. Stiskla opěrku sedadla a přinutila se nadechnout.

„Jsem si jistý, že pro tebe chce jen to nejlepší.“ Ben jí znovu poklepal na koleno. „Jsi rozumná. Vždycky to říkal, vždyť víš.“

Při použití minulého času Ben zamrkal. Ona taky. *Nikdy to neřekl. Mně ne.* Dvě sady semaforů projeli v tichosti. Jídelna Lil' Chef už byla za rohem, ale při představě jídla se jí udělalo zle. Měla pocit, že se jí do trička vpil hnusný zápach moči a hnijícího listí. Pořád ho ještě měla oblečené naruby.

„Bene?“

Chabě se na ni usmál. „Copak pro tebe můžu udělat, dítě?“

„Chci domů.“

2. kapitola

Poštovní schránka na rohu příjezdové cesty byla plná obálek. Ben zastavil auto, všechny je vyndal a zvedl lepenkovou krabici z obrubníku. Beze slova to všechno naházel na zadní sedadlo a dojel až k domu.

Kris tu nebyla od Vánoc. Sníh, který tenkrát ležel na dvoře jako čistá deka, už roztál a odhalil přerostlou travu a plevel. Z domu a okenních ráků se v tenkých pruzích olupovala žlutá barva. Celé to tady volalo po rekonstrukci.

Ben zastavil před vraty do garáže. Nízký dům seděl jako krabice od bot na kraji kukuřičného pole v malé vesničce Cridersville v Ohio. Kris vystoupila z auta a přinutila nohy, aby šly ke dveřím. Byly přelepené žlutou policejní páskou označující místo činu. Ben ji strhnul a zamumlal: „Říkal jsem jim, ať to nedělají, krucinál! Promiň, Kritter. Ráno jsme to tady museli projít a zkontrolovat pár věcí.“

Vchodové dveře před ní stály jako zeď, zatímco roztřesenými prsty bojovaly s klíči.

„Udělám to.“ Ben vybral z tlustého svazku vlastní klíč, odemkl a stiskl kliku.

Uvnitř domu panovalo dokonalé ticho. Jako by odsud vyprchal veškerý život. Se zvláštním pocitem kolem sebe sledovala podivné dioráma svého domova z dětství. Jako kdyby všechny části a předměty byly pečlivě uspořádány přesně do těch správných míst, pro ni. Všechny závěsy byly zatažené. Její otec dům

vždycky před odjezdem na výlet zatemňoval. *Nemá smysl nabízet lupičům to, co tu najdou, jako ve výloze*, říkával.

Prošla dveřmi a přivítal ji nezaměnitelný odér, který její otec po sobě doma zanechal. Zatuchlý pach tabáku, den stará káva, otevřené plechovky od piva, fazole, grilované maso a olej na pušky.

Ben roztáhl závěsy, aby do té kobky pustil aspoň trochu světla. Nad gaučem potaženým flanelem, který byl stejně starý jako Kris, visely tři sady paroží. Dřevěné obložení ze sedmdesátých let zdobily na několika místech obrázky kachen a bažantů a loveckých psů, které si pořídil na bleších trzích.

Psi.

Kris šlehla očima k prázdným miskám na podlaze u lednice a potom k Benovi. „Našli Bogieho a Gunnera?“

„Co to? Ach, ještě ne, ale byli hodně daleko od města. O ty trouby se neboj, Kritter. Jsou schopní za pár hodin zdivočet.“ Nuceně si odkášlal. „Budeme mít pořádný problém přesvědčit je, aby se vrátili.“

Kris se pokusila o úsměv, ale nedokázala víc než jen směšnou grimasu. Její otec se je roky snažil vycvičit, aby aportovali kachny a zaháněli mývaly na stromy. Miloval ty hloupé psy. Napadlo ji, že ona vlastně taky. Očima těkala od přeplněného popelníku k pušce položené na konferenčním stolku a ke své fotce, kterou si pověsil nad svou nejoblíbenější židli. Její třináctiletá podobenka se na ni zubila pusou plnou rovnátek. Dlouhé hnědé vlasy si tehdy natočila a načechrala co nejvíc to šlo a na obličej měla make-up, který do domu tajně přinesla v batohu. Pod růžovou tvářenkou měla obličej pořád kulatý jako malá holka.

Když šla tenkrát domů po příjezdové cestě, zíral na ni, jako by vyrostla nejmní o tři hlavy. *Páni. Vypadáš... moc hezky*. Ten večer ji vzal na večeři a celou dobu po ní obezřetně pokukoval, jako by ji vůbec neznal. Všechno, co se stalo po tomhle večeru, už jen prohlubovalo propast, která mezi nimi byla. Její první podprsenka, její první měsíčky, první pusa, to všechno před ním tajila, protože doufala, že tím tu pořád rostoucí odtazitost nějak překlene. Ale nikdy už to nebylo jako dřív.

„Není mi dobře,“ zašeptala. „Asi potřebuju chvíli spát.“

„Rozumím. Co kdybychom si večer zašli na večeři? Vyzvednu tě kolem páté? Souhlasíš?“

Místnost se kolem ní točila. Ošklivá, flanelová místnost plná kachen. Stálo ji zbytek sil, aby nevzala do ruky popelník a nemrštila jím proti oknu. Nebyl tam, aby ji zastavil.

„Jsi v pořádku, děvče? Pojď, pomůžu ti do postele.“ Ben ji chytil okolo ramen a vedl ji úzkou chodbou kolem koupelny až do jejího starého pokoje na konci. Její otec jí přenechal největší místnost v domě chvíli po tom, co si s hrůzou uvědomil, že je holka. *Bůh ví, že nepotřebuju všechny ty skříně tady.* Ona je taky nepotřebovala. Na nákupy ji skoro nikdy nebral, ale ten pokoj si nechala, jako cenu útěchy. Pubertácké časopisy a ženské potřeby si pečlivě schovávala pod postelí.

Nic se tu nezměnilo.

Na toaletním stolku pořád visely medaile a stály poháry z fotbalu. Na nástěnce byly pořád pověšené fotky jejich kamarádů. Plyšový medvěd pořád seděl na polici.

Ben jí pomohl uložit se na opraný modrý přehoz přes postel. Zul jí boty. Pohladil ji po hlavě a řekl: „My to překonáme, děvče. Určitě. Teď si odpočiň. Uvidíme se v pět.“

Vůbec neslyšela, jak za sebou zavřel dveře.

O čtyři hodiny později vzbudil Kris telefon, který zvonil v kuchyni. Prudce se na posteli vzpřímila. Během dalšího zazvonění si uvědomila, kde je... a proč.

Crrrr.

Běžela do kuchyně a popadla telefon. *Tati? Kde jsi?* Odkáslala si a vyrazila ze sebe jen ochraptělé „Haló?“

„Krisso? Jsi to ty? Tady je Becky.“

„Becky?“ Když slyšela holčičí hlas, její srdce znatelně zpomalilo svůj tep. To není on. Becky Calhounová byla její nejlepší kamarádka na střední. Přes dva roky spolu nemluvily.

„Pane bože. Jsi v pořádku?“

„Cože?“ Kris si promnula oči.

„Je to pravda? Myslím to s tvým tátou?“

„Já... Nevím.“ Slova se zasekla v šedém blátě, které nahradilo její vnitřnosti. „Já vážně... Ne...“

Becky ji přerušila. „Chudinko! Právě mi volal strýc a řekl, že někde na severu našli jeho auto. Řekl, že tě zahlédl v kanceláři u šerifa. Že to není pravda, vid? Opravdu je mrtvý?“

Opravdu je mrtvý? Její hlas se někam ztratil a ona už jen neslyšně šeptala. „Já nemůžu...“

„Jsi tam? Krissy? Krissy?“ Ječivý hlas se vzdálil od sluchátka. „... nevím. Myslím, že to položila. Neměli bychom tam zajet a zkontrolovat ji?“

Kris zavěsila. Becky bylo úplně jedno, jestli je v pořádku nebo ne. Vždyť už ani nejsou kamarádky. Vytáhla telefon ze zdi a vrávorala zpátky do postele. Poslední skutečná maloměstská tragédie, která Cridersville postihla, byla nehoda Earla Coveny a Calvina Deana, kteří sjeli s autem z mostu na Blackhoof Street. Tenkrát byli oba ještě na střední. Celé město bylo pak týdný na nohou. Členové zastupitelstva přísahali, že učiní přítrž konzumaci alkoholu u nezletilých. Její spolužáci uspořádali vigilií se svíčkami na fotbalovém hřišti. Holky se fotily do ročenky vedle pietního místa s plyšáky, které uvázaly k mostu. Každá maminka v domácnosti na okrese upekla maso. Earlovu malou sestřičku pronásledovali jako nějakou celebrity noví rádoby kamarádi, kteří jí chtěli „pomocť“ vyrovnat se s tragédií. Kdykoli Covenovi nebo Deanovi někam přišli, rozhostilo se absolutní ticho. Earlovi rodiče se za půl roku odstěhovali. Kris se jim nedivila. Její vlastní máma umřela při bouračce, když jí bylo šest, a lidi se k ní i dneska chovali jako k cirkusovému zvířátku. *Přistupte blíže a pohleďte na tu dívku, co nemá matku.*

A teď si celé město myslí, že je její otec mrtvý.

Podívala se na digitální hodiny na nočním stolku. Byly teprve dvě hodiny. Mohla by se dostat zpátky do Clevelandu ještě před večerí. Vstala, obula si boty a hodila si batoh přes rameno.

V chodbě si všimla, že jsou otevřené dveře do otcovy ložnice. To jí přimělo zastavit se. Ty dveře nechával vždycky zavřené.

Napadlo ji, že to tam nejspíš prohledávali policisté, a po špičkách přišla blíž a nahlédla dovnitř. Pokoj byl malý, byla tu jen postel, úzká komoda a na nočním stolku fotka její matky v rámečku. Při pohledu na fotografii se roztrásla. Ucítila osten bolesti. Tohle byl jediný obrázek Rachael Wileyové v celém domě. Všechny další fotky byly nacpané v albu na dně bedny s knihami, kterou měla Kris v Clevelandu. Její táta nelpěl na minulosti. Takhle to vždycky říkal.

Kris vstoupila do jeho pokoje poprvé po mnoha letech. Dveře skříně byly otevřené. Oblečení viselo spořádaně na krátké železné tyči – tři kvalitní obleky a dvě pracovní kombinézy. Dokonalé naleštěné pracovní boty stály až vzadu u rozházené postele. *Co tady hledali?*

Na nočním stolku vedle matčiny fotografie ležely starožitné zlaté hodinky. Nikdy nepoužíval budík. *Řeknu si, kdy se chci vzbudit, a prostě se vzbudím.* Ve vzduchu se vznášela vůně Old Spice, leštěnky na boty a dýmkového tabáku. Ta vůně jí připomněla každé otcovo medvědí objetí, každé svezení na jeho zádech, každou chvilku, kterou spolu strávili, když byla ještě malá holka, když ji měl ještě rád. Předtím, než se všechno změnilo. Ucítila tak prudkou touhu popadnout jeho polštář, zabořit do něj obličej a plakat, až se skoro neovládla. Místo toho ale ustoupila o krok zpět. Neměl rád, když sahala na jeho věci.

Poprvé ho viděla opravdu našťavaného, když jí bylo devět a on ji načapal, jak bere pár drobných mincí z jeho komody. Vzpomínka na ten den se jí vryla pod kůži stejně jako jeho opasek, a pak do jeho pokoje už nikdy nev kročila. Kdyby věděl, že vzala jeho řidičský průkaz, zuřil by. Vytáhla ho z kapsy a napadlo ji, že by ho nechala tady v jeho pokoji, ale potom by to musela vysvětlovat.

Stříbrná miska na drobné ještě pořád stála na komodě, ale byla na špatném místě. Přes okraj bez ladu a skladu přečnívaly staré klíče a ztracené knoflíky a golfová téčka. Třetí šuplík v komodě byl pootevřený. Stiskla rty, ohlédla se přes rameno do prázdné chodby a otevřela ho úplně. Pečlivě složené nátělníky

zůstaly po policejním prohledávání odsunuté na stranu. Vedle nich ležely na sobě čtyři knihy s pevnou vazbou. Ty tam neměly co dělat. Její otec nečetl nic jiného než lovecký časopis *Field & Stream*.

Zamračeně knihy zvedla jednu po druhé. *Kdo bojuje s monstry* od Roberta Resslera. *Řezníkovi v patách* od Jamese Jessena Badalla. *Torzo* od Stevena Nickela. *Řezníkův tucet a jiné vraždy* od Johna Bartlowa Martina. Na hřbetě každé knihy byl kód knihovny.

Otevřela jednu z knih na poslední stránce a uviděla, že je majetkem Veřejné knihovny v Clevelandu. Přečetla si ta slova znovu, aby se ujistila. Potom knihu prudce zaklapla. Ani jednou ji nenavštívil na vysoké – nepomohl jí se stěhováním do nového bytu, ani se za ní nepřijel podívat. Nic. Snažila se netrápit se tím. Říkala si, že prostě jen opravdu nesnáší město.

Držela knihy v náručí a zírala na prázdné místo v jeho šuplíku s nátečnými. Přemýšlela, co má dělat. Zabil by ji, kdyby zjistil, že mu tady šmejdila, ale ty knihy nebyly jeho. Knihovna je bude chtít vrátit, dřív nebo později, uvědomila si. Na obálce *Řezníkova tuctu* byli namalovaní zombie, klopýtající ve tmě. Na obálce *Torza* bylo tělo bez hlavy.

Žaludek se jí sevřel hrůzou, když si vybavila plastové pytle s obléčením vyrovnané vedle sebe. *Ještě pořád hledáme zbytek jeho těla*.

Knihy jí vypadly z třesoucích se rukou a ona se sesunula na podlahu. Lesklé obálky se roztáhly po dřevěných prknech se svými groteskními obrázky zombie, smrti a vražd. Nebyl to medvěd, pomyslela si, když očima zafixovala slova *A jiné vraždy*.

Cítila, jak se jí nad hlavou zavírá temná hladina a ona se propadá do hlubin zármutku. *Ne*. Vyškrábala se zpátky nahoru. *Musí existovat jiné vysvětlení*. Znovu se podívala na obálky knih a hledala odpověď. Zaujala ji písmena rudá jako krev na jedné z nich: *Mých dvacet let hledání sériových vrahů pro FBI*. Zírala na ně s otevřenou pusou. Byl to vzkaz. *FBI*.

Už na střední začala mít pocit, že před ní otec něco skrývá, když se začala ptát na věci kolem sebe a propast mezi nimi začala

růst. Najednou byl jako někdo cizí. Odjížděl na dlouhé lovecké výpravy i na několik dnů. Měl zkušenosti z armády. *FBI*? Kousla se do rtu. Její otec byl vždycky nejchytřejší ze všech, ať byl kdekoli. Možná nějak tušil, co se mu stane. Možná tu ty knihy nechal, aby je našla. *Možná mi nakonec opravdu věřil.*

Nová naděje v ní vzbuzovala napůl stud a napůl radost. Kris si knihy nactpala do batohu a zavřela šuplík. Occamova břitva jí napovídala, že policie má pravdu, ale nemohla tomu věřit. *On není mrtvý.*

Tenoučků hlásek v její mysli ji varoval, že jen odkládá nevyhnutelné, ale jí to bylo jedno. Záleželo jenom na tom, aby její srdce dál bilo, její plíce pořád dýchaly a mozek nepřestal fungovat. Jestli tam někde pořád je, potřebuje ji. Jak řekl Ben, kdyby měl sebemenší pochybnosti, vyrazil by ho hledat. Ona tady byla jediná, kdo měl pochybnosti.

Přinutila se projít krátkou chodbou do kuchyně. Na odkapávací bylo umyté nádobí. Talíř, hrnek a vidlička. V lednici nenašla nic než prošlý pomerančový džus, bloček sýra, půl balíčku krájené šunky, tři piva a hořčici.

Její otec nerad jedl sám. Když odjela na vysokou, většinu večerů trávil v bufetu Shirlene's Diner, kde si povídal se štamgasty a řidiči kamionů, kteří projížděli městem, když mířili na jih. Územím nikoho mezi Limou a Daytonem cestovala spousta věcí – tahače, cisterny, dobytek, farmářské vybavení. Nic moc tady nezůstávalo.

Přičichla si k šunce a potom si pár koleček dala do pusy. Chutnala odporně. Vyplivla nakousané maso do koše a ze dveří lednice vytáhla plechovku piva. Kdyby tu teď stál, vyrazil by jí tu plechovku rovnou z ruky. Podívala se do obývacího pokoje, kde večer co večer sedával a sledoval v televizi zápas v čemkoli. Otevřela plechovku.

„Piju tvoje pivo,“ oznámila, jako by ho vyzývala, aby se vrátil a pořádně jí vynadal. Znovu měla dojem, že je v místnosti všechno jen naaranžované, aby to vypadalo jako její domov. *Nic z toho se doopravdy neděje.*

Když zavírala lednici, někdo zaklepal na vstupní dveře.

„Kris?“ uslyšela známý hlas. „Kris, jsi tady?“

Ben nechal roztažené závěsy. Za velkým oknem se objevil mužský mohutný stín. Schovala se za kuchyňskou linku a přitiskla se zády ke skřínce. Znovu se zhluboka napila.

Byl to Troy.

Bouchání zesílilo. Ještě víc se přikrčila a zvažovala možnosti. Všichni ve městě očividně věděli o její návštěvě u šerifa a chtěli ji utěšit. Z té představy se jí dělala husí kůže. Celý život se potýkala s tím, že jakmile někdo uslyšel o tom, že jí zemřela matka, nasadili všichni takový ten smutný, patetický pohled, kterým říkali *ach, ty malá chudinko*, jako by to mohlo nějak pomoci. A teď tohle.

Uslyšela, jak se otvírá okno v její ložnici, a to ji postavilo na nohy. Troy na něm ulomil zámek, když byli ve čtvrtáku a on ji začal navštěvovat pozdě v noci, když její táta usnul. Popadla z kuchyňské linky svůj batoh a bočními dveřmi se vykradla do garáže. Dveře se za ní zavřely s tichým cvaknutím. O chvíli později už na podlaze kuchyně zavržaly jeho boty.

„Kris?“

Oběhla tátův „sporták“. Táta strávil celý minulý rok opravou zaprášeného kabrioletu Ford Mustang z roku 1971. Motor ležel rozložený po celé garáži. Co nejtíšeji se kradla k zadním dveřím. Kroky zevnitř se přiblížily.

Skrčila se za nárazníkem, když se dveře do garáže otevřely. Uvědomila si, jak je to směšné, že se tu krčí a tají dech. Ona se s ním ale opravdu nechtěla vidět. Když se s Troyem setkali naposledy, znovu se pohádali kvůli jejímu stěhování do Clevelandu a on se rozzuřil tak moc, že jí dal facku. Oba z toho byli v šoku, až se rozplakali, ale ona se tím rozhodně zbavila posledních střípků pochybností. Jejich vztah skončil.

O minutu později se dveře zavřely. Poslouchala kroky, jak se vzdalují a na druhé straně vycházejí ven z domu. Na konci dlouhé příjezdové cesty nastartovalo auto a konečně odjelo pryč.

Kris se zvedla, opřela se o karosérii mustangu a nadechla se. *Musím se odsud sakra dostat pryč.* Když se sklonila, aby zvedla ze země svůj batoh, vypadla z něj jedna kniha z knihovny. Ze zaprášené podlahy v garáži na ni zírala namalovaná odřezaná hlava.

Ještě pořád hledáme zbytek jeho těla.

3. kapitola

Kris litovala, že si nevzala kabát. Vítr byl pořád ještě zimně kousavý a ona si k boku tiskla batoh, když mířila po kolejířích směrem k bufetu Shirlene's. *Proč jsem, krucifix, nechala auto ve Wapakonetě?* Od Bena bylo hrozně milé, že ji svezl, ale *sakra!*

Na obou stranách železnice se rozkládala kukuřičná pole, s ježatými uschlými stvoly, plná mrtvých listů. Na míle kolem ní byla země úplně plochá, až daleko k obzoru, lemovaná příkopy a dvouproutými silnicemi. Asi kilometr před ní burácely kamiony na jih po dálnici South Dixie.

Myšlenky, které ve výsledkové místnosti nedokázala zformulovat, se jí pomalu, jedna po druhé, usazovaly v hlavě. Pytle s důkazy, záblesky krve na fotografiích, smutek v šerifových očích. Nikdo to nevyslovil nahlas, ale slovo *vražda* viselo ve vzduchu jako zápach hnijících listů.

Zmínil se vám o něčem? Neměl z něčeho strach?

Kris potřásla hlavou, aby tu myšlenku zaplašila. Její otec jezdil na řeku Auglaize rybařit dlouhá léta. Znal prakticky každého člověka v okrese a s každým z nich vždycky dobře vycházel. V autě vždycky vozil pušku. Býval v letectvu. Uměl se bránit. Psi by ho neopustili. Nebyl to on, koho našli v řece. *Ale kdo to tedy sakra byl? A kde je on?*

Kris zavřela oči a znovu jí bylo šest. Vzbudila se uprostřed noci a klopýtala do ložnice rodičů, protože měla zlý sen. Postel byla prázdná. Peřiny byly rozházené, ale rodiče byli pryč.

V chodbě našla otce, s hlavou skloněnou na prsa a telefonem, který visel na šňůře.

Kde je maminka?

Nech toho, vyštěkl na ni otec z hlubší části její mysli.

Bufet Shirlene's byl usazený vedle kolejí, těsně před místem, kde trať podjížděla dálnici. Vypadal spíš jako čerpací stanice než bufet. Parkoviště bylo z poloviny plné nejrůznějších dodávek i velkých tahačů s přívěsem, jako obvykle. Když vešla dovnitř, za pultem stál Mel.

„Nazdar, Ritter!“

Zamávala na něj a pokusila se usmát. Očividně neměl tušení o rozruchu, který panoval ve městě. Rozhlédla se po řidičích usazených u pultu i kolem stolů podél tří zdí. Na parkovišti nestálo žádné služební auto z kanceláře šerifa okresu Auglaize.

Našla si prázdnou židli u pultu.

„Copak tu děláš? Přijelas do města navštívit taťku?“ zeptal se a postavil před ní sklenici vody s ledem.

Příkývla. Neodvážila se spolehnout na svůj hlas.

„Co by sis dala?“

Pivo, které do sebe kopla, jí bublalo v prázdném žaludku. Představa jídla byla odporná, ale Mel stál před ní se svým blokem. „Kuřecí polévku?“ zeptala se s nuceným úsměvem.

Přípevnil lístek s její objednávkou na kuchyňské okno, ale nejdřív si ji důkladně prohlédl. Nikdy si neobjednávala jen polévku. Ona objednávala cheeseburger, hranolky a extra kečup a oba to dobře věděli.

Obrátila se k oknu a na silnici hledala Benovo služební auto.

Ani ne o minutu později už před ní Mel postavil kouřící misku a opřel se lokty o pult. „Je všechno v pořádku?“

Každý přítel jejího otce se k ní vždycky choval jako k nevlastní dceři. Každý z nich měl názor na to, kam by měla jít na vysokou, kde by měla žít, koho by si měla vzít. Ani jeden z nich neschvaloval její přestěhování do Clevelandu.

„Jsem v pohodě,“ řekla hlasem, kterým by nepřesvědčila ani cizího člověka, natož Mela.

Sundal lokty z pultu, ale mluvil dál. „Myslel jsem, že táta vyrazil na ryby, plánoval jet na kánoi až nahoru do Cloverdale. Kdy se vrátil?“

Kris těžce polkla. Nedokázala mu říct, že podle policie leží kousky jeho těla v márnici. Zlomí mu to srdce. Tohle nebylo něco, co se snadno sděluje. „Nevím jistě. Mele, poslechni, můžu si od tebe zavolat?“

Zamračil se na ni, ale řekl: „Jasně. Víš, kde je telefon.“

Nedotčená polévka zůstala stát na pultu a Kris zamířila do zadu kolem kuchyně až k Melovu skladu. Od fritézy na ni mávl kuchař. Kývla na pozdrav a spěchala do zadní místnosti, kde za sebou zavřela dveře.

Stála tam velká skříň plná obřích balení kečupu a hořčice a pytlů s houskami na hamburgery. Vzala telefon a vytočila číslo.

„Kancelář šerifa pro okres Auglaize,“ ozvala se recepční nevýrazným hlasem připomínajícím robota.

„Zdravím, Mary. Je tam Ben?“

„To je Kristin? Bože můj. Ty ubožátko. Jsi v pořádku? Já prostě nemůžu uvěřit, že...“

„Děkuju,“ přerušila ji Kris. „Opravdu potřebuju mluvit s Benem.“

„Ale jistě, drahoušku. Hned ho zavolám. Jen chci, abys věděla, že kdybys cokoli potřebovala, absolutně cokoli...“

„Děkuju, Mary. Opravdu si toho vážím, ale...“ Potřebovala, aby ji všichni nechali na pokoji a aby našla svého otce. „Můžu s ním mluvit, prosím?“

„Už pro něj jdu.“

O minutu později se v telefonu ozval Benův hlas. „Kris? Kde jsi? Právě mi volal Troy.“

„Řekl mu, aby za mnou šel?“ zeptala se, i když moc dobře znala odpověď. *Samozřejmě, že mu to řekl.* Troy Reinhardt se všem tátovým kamarádům líbil. Všichni byli smutní, když zrušila zasnoubení. Byl pravou maloměstskou fotbalovou superstar. Pocházel z bohaté rodiny. Nikdo si nikdy nevšiml, jak ji

držel vzadu za krkem, když někam šli, jako by byla jeho pes. Nikdo z nich nevěděl o tom, jak se každou noc plíží oknem do jejího pokoje a nutí ji posunovat hranice toho, co je ochotná snést, dokud úplně nezmizí. Troyovi nikdo nikdy neřekl ne, ani ona, ani když chtěla. Nikdo nevěděl o jejích osamělých cestách na veřejnou kliniku v Limě, kde si sehnala antikoncepční pilulky. Ani Troy to nevěděl.

„Má o tebe strach. Všichni o tebe máme strach. Kde jsi?“

„Šla jsem do bufetu Shirlene's. Měla jsem hlad a... Poslouchej, Bene. Musím se vrátit do Clevelandu.“

„To asi není moc dobrý nápad, Kritter.“

„Říkal jsi, že bude trvat několik dní, než laboratoř dokončí testy, ne? Co mám do té doby dělat? Nemůžu jen sedět v tom domě a čekat, až se dozvím pravdu. Zešílím z toho, Bene!“

„Spíš zešílíš v tom městě. Tak to bude. Není to bezpečné, Kris! Právě teď kolem sebe potřebuješ mít svou rodinu.“

Při slově *rodina* Kris ztuhla. Bez svého otce už žádnou rodinu neměla. Žádní bratři. Žádné sestry. Žádná matka. Žádní prarodiče. Ze skladu vyprchal všechn vzduch. Musela se chytit regálu, aby se neskácela k zemi.

„Mám zkoušky,“ zaskřehotala a soustředila se, aby nezapomněla dýchat. „Mám... práci. Mám přátele. Mám svůj život, Bene. Nemůžu se tím nechat užírat až do konce týdne. Vždyť ani nevíme, jestli je to opravdu...“

„Kris, zlatíčko, nech nás, ať ti pomůžeme. Tohle není zdravé.“

Nedokázala snést pomyšlení na pečené maso a soucitné „přátele“ a Troye bušícího na její dveře. A co víc, ona se potřebovala dostat do Veřejné knihovny v Clevelandu a zeptat se, jestli si na jejího otce někdo nevzpomene. Potřebovala přijít na to, proč chtěl, aby ty knihy našla. Napadlo ji, že by o tom Benovi řekla, ale i jí samotné to připadalo směšné. Místo toho zavřela oči a nasadila těžší kalibr. „Nechtěl by, abych zůstala uvězněná v tom domě, Bene. Chtěl by, abych složila zkoušky a dokončila semestr. Semestr, který mi zaplatil, pro Kristovy rány... Víš, že mám pravdu.“

Na druhém konci bylo ticho.

Pokračovala mírněji. „Je to jen dvě hodiny cesty odsud. Můžu se kdykoli vrátit. *Vrátím se*, jakmile budeme něco vědět jistě. Slibuju.“

„Tím, že to budeš odkládat, si nic neusnadníš, Kritter. To víš, že ano? Nějak se s tím budeš muset vyrovnat.“

„Já vím. A zvládnou to. Potřebuju jen... Potřebuju na chvíli odjet. Potřebuju přemýšlet. A dát si svoje věci do pořádku a rozhodnout se, co budu dělat dál. A to tady nemůžu. Rozumíš? Tohle už není můj domov.“

„Víš, že tohle vždycky bude tvůj domov.“ Ben si povzdechl. „Tak dobře, děvče. Jsi už dospělá žena a já tě nemůžu zastavit, ale musíš mi slíbit, že zůstaneme v kontaktu. Dáš mi vědět, co děláš. Slyšíš mě? Výsledky testů DNA bychom měli mít začátkem příštího týdne.“

Se sluchátkem na uchu přikývla. „Fajn. Přijedeš pro mě?“

O minutu později se Kris vrátila ze skladu k misce s polévkou.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Mel znovu. Doléval jí sklenici s vodou a pečlivě přitom studoval její obličej.

Přikývla a aby ho přesvědčila, dala si do pusy plnou lžici odporně horkého vývaru.

„Hm. Já teda nevím, co se děje, ale řekni tátovi, že ho tu nedávno hledal nějaký chlapík z města.“

V krku jí uvízl kousek kuřete. Vykašlala ho ven. „Jaký chlapík?“

„Zdálo se mi, že je to policajt. Nechal mi tu vizitku. Počkej, zkusím ji najít.“ Mel vyrazil dozadu do skladu. Napadal na pravou nohu, jako obvykle. Ten chudák měl bolavé kyčle a musel tu celý den stát a nalévat kávu. Pod pultem míval schovanou lahhev whisky. Vždycky, když si myslel, že se nikdo nedívá, nalil si trochu do svého hrnku s kafem.

Za chvíli už kulhal zpátky a v ruce držel malý papírový obdélníček. „Tumáš. Jen mu to dej a řekni mu, že se ten chlapík vůbec netvářil přátelsky.“

Vzala si od něj vizitku a hlavou jí znovu probleskly fotografie s krví a kostmi. Na vizitce stálo: David Hohman – soukromý vyšetřovatel. Zamračila se, když si přečetla adresu v Clevelandu. Pod ní bylo modrou propiskou ručně připsáno *www.torso-killers.com*. Znečitlivělými prsty si zasunula vizitku do kapsy. „Díky, Mele.“

Přikývl a potom zamával na někoho za jejími zády. Venku právě zaparkovalo Benovo služební auto.

„Měla bych vyrazit.“ Kris se postavila a v nohách ucítila mravenčení. Torso Killers. Torzoví vrazi. „Kolik dlužím?“

Mel na ni jen mávl rukou. „Tvoje peníze jsou mi tu k ničemu. Jen řekni tátovi, že ho zdravím. Už jsem ho nějakou dobu neviděl.“

Kris stiskla rty a přikývla.

Celou cestu zpátky ke svému autu zírala ven z okénka. Přemýšlela, jestli má o té vizitce říct Benovi. Podle jeho zaťaté čelisti a toho, jak křečovitě svíral volant, poznala, že se zlobí, protože odjíždí. V duchu slyšela hlas svého otce, jak na ni rve: *Ty ses snad úplně pomátla, Krit! Vždyť toho chlapa Hohmana vůbec neznáš! Co když se mě pokusil zabít! Do toho svého posvátného Clevelandu se nevrátíš ani za nic! Nakráčíš si to rovnou do svého podělaného domu a uděláš přesně to, co ti říká Ben. Rozumíš?*

Ben zastavil vedle jejího džípu. „Jsme tu. Víš jistě, že to chceš takhle?“

Přinutila se usmát. „Jo. Budu v pořádku. Je to jen na pár dní. Jen abych si srovnala myšlenky. Dobře?“

„Když to říkáš,“ Ben rezignovaně potřásl hlavou. „Zavolej mi, až tam dorazíš.“

Kris přikývla a vystoupila z auta, aby si to snad ještě nerozmýšlela. Mít tajemství, to pro ni nebyla žádná novinka. Skrývala úplně všechno, co by mohlo vyvolat otcův vztek nebo nesouhlas: tampony, líčidla, červenou knihovnu, nepřístupné filmy, pивní mejdany v lese, Troye, který se k ní po nocích plížil oknem, antikoncepci – zkrátka všechno. Lhát pro ni bylo skoro stejně přirozené, jako říkat pravdu. A navíc, tohle přece byla

pravda, ne? Brzy se sem vrátí a potom Benovi o té vizitce řekne. *Co mi asi tak může udělat? Dát mi zaracha?*

Bylo to od ní hloupé a sobecké a dětinské, ona to věděla a nebyla na to pyšná, ale chtěla jen odjet domů. Nastoupila do auta a vyrazila na východ a nezastavila se, dokud nedorazila na hranice okresu.

Jakmile byla mimo Benovu oblast působnosti, zastavila na krajnici a vytáhla z kapsy vizitku. Slova Torso Killers ji přiměla vyhrabat z batohu otcovy knihy z knihovny. Kontrolovala jejich nadpisy, než našla, co potřebovala. *Torzo: Příběh Eliota Nesse a hledání psychopatického vraha*. Na obálce knihy pod titulem se vznášelo torzo těla bez hlavy a na kratičký okamžik to tělo patřilo jejímu otci. Očima zafixovala slovo vrah a vrátila se k vizitce Davida Hohmana.

Polkla knedlík, který ji tížil někde mezi srdcem a hlavou, a otevřela knihu.

NALEZENÍ MUŽI BEZ HLAV BYLI ZAVRAŽDĚNI

Včera pozdě odpoledne byla v hustém křoví v malé strži na křižovatce ulic Praha Avenue a Východní 49. nalezena nahá těla dvou mužů, bez hlavy a s dalšími známkami zohavení. Mrtvé našli dva chlapci, kteří zavolali policii, a ta začala vyšetřovat nejbizarnější dvojnásobnou vraždu v tomto regionu za poslední roky.

– *Cleveland Plain Dealer*, 24. září 1935, s. 13

4. kapitola

27. března 1938

„Znáte tuto ženu?“ Detektiv jí podržel před očima černobílou fotografii.

Ethel na obrázek zamrkala a snažila se vysvobodit svůj mozek z hustého mraku levného vína, marihuanových cigaret a bůhví čeho ještě. Tohle vůbec nebyla žena. Bradavka. Prs. Stehno. Na kovovém stole byly vyskládány kusy i menší kousky, všechny s černou krustou na okrajích. „Co to sakra je?“ Navzdory nejlepšímu úsilí se zmohla jen na zamumlání.

„Poznáváte ji? Tu jizvu?“ Ukázal na svraštělou čáru na bledé kůži natažené přes maso a kosti. „Neztratila se během posledních šesti měsíců nějaká vaše kamarádka?“

Ethel zavrtěla hlavou a šla zavřít dveře do ložnice.

Policista strčil nohu mezi zárubně a vytáhl další odpornou fotografii. Tentokrát na ní byla jednoduše hlava mladého muže s černým kruhem zaschlé krve v místě, kde měl být krk. Zbytek těla byl pryč. „A co tenhle? Znáte ho?“

Ethel se nervózně ohlédla přes rameno na nahého muže roztaženého na posteli za ní. Madam Pratchettová by zuřila, kdyby někoho z jejích zákazníků odvedli na policejní stanici. „Možná. Těžko říct.“

„Tak se pořádně podívejte.“ Detektiv na ni tlačil a zvedl jinou fotografii, na které byl zbytek bezhlavého těla, a potom zvětšenou fotografii tetování. Byla to nějaká kreslená postavička.

Vzadu v hlavě se jí ozval hlásek, že už ji někdy předtím viděla. *Jeden z Eddieho chlapců?* Snažila se zaostřit zrak. „Nejsem si jistá. Pochybuj.“

Detektiv se na ni chladně podíval. Nezapamatovala si jeho jméno, ale podle podsaditého těla a silných pěstí pochopila, že dokáže dát pořádnou ránu. Laciný oblek a buřinka jeho příběh dopověděly. Nebyl zkorumpovaný. Pil pouze o víkendech. Sex měl rád pěkně tradičně, po křesťansku, a jeho ubohou ženušku by ani nenapadlo stěžovat si. Nikdy by si holku nekoupil, a ani kdyby si teď k němu klekla, nepřesvědčila by ho, aby odešel. Litoval ji, jak tam tak stála v levných punčochách a tenkém župánu. Možná mu přišla i odporná. Kdyby měl víc energie, nejspíš by se jí snažil pomoci, ale v jeho představách byla cenou útěchy za každodenní šichtu u pásu v továrně.

„Opravdu se zamyslete,“ varoval ji a střelil očima přes její rameno směrem k obsazené posteli.

Musí mu něco dát. „Možná jsem ho tady viděla, jednou nebo dvakrát.“

Detektiv povytáhl obočí. „Kupoval, nebo prodával?“

„Takovej klučík? Co byste asi tak řekl?“

Detektiv se na chvíli zadíval na uříznutou hlavu. „Pásl ho někdo?“

Ethel přešlápla. Očima zkontrolovala červeně vymalovanou chodbu s řadou zavřených dveří. „Já se v přihřátým byznysu neorientuju. Jsou to úplně jiní kunčofti, víte?“

„A co Eddie Andrassy?“ Detektiv jí zvedl k očím policejní snímek, který před třemi lety obletěl všechny noviny. Eddieho překrásná tvář před ní visela jako hrozba. „Pásl ho?“

„O něm nic nevím.“ To byla lež a oba to věděli.

„Můžeme to probrat tady, nebo u nás na stanici. Váš přítel tamhle v posteli už by se asi stejně měl radši vrátit domů k manželce.“

„Já nevím, jasný?“ zasyčela tiše. „Eddie znal hodně kluků.“

„Znal i jeho?“ Detektiv znovu vytáhl fotku s odříznutou hlavou. Dlouhé řasy. Čistá pleť. Smutné, vážně. „Měli spolu vztah?“

Víno se jí rozbouřilo v žaludku a vyvolalo silnou nevolnost. Když přišli poldové na první šfáru v okrsku, kterému přezdívali Běsníci třetí, dokázala se jim vyhnout, ale tenhle detektiv ji zahnal do kouta. Hodiny na nočním stolku ukazovaly 5:15 ráno. Měla toho kunčofta vykopnout už dávno, jenže úplně odpadla. *Morfium*? Nevzpomínala si. „Na co jste se to ptal?“

„Byli milenci?“

„Pochybuju, ale to by Eddieho stejně nezastavilo.“

„Nezastavilo před čím?“ Polda přivřel oči.

„Před slepou aukcí.“ Ethel chvilku čekala, jestli to tomu troubovi docvakne, ale z výrazu jeho čerstvě oholené tváře pochopila, že k tomu nedojde. Zakroutila očima a ztišila hlas ještě víc, takže už jen šeptala. „Pasák hodí chlapečkovi do pití myšáka a potom ho prodá nejvyšší nabídce.“

Detektiv chvíli mlčel. „A pak co?“

„A pak nic. Kluk se probudí někde v příkopu. Nebo ho už nikdo nikdy neuvidí. Když si necháte koupit drink, riziko pak nesete sám.“ Polda se zatvářil tak, že se Ethel začala cítit klidněji, jako by měla situaci víc pod kontrolou. Ve skutečnosti nemohla nic ze zvěstí o Eddieho zvycích dokázat, byly to jen opilecké pomluvy, ale bavilo ji šokovat bohabojné občany. Poklepala na fotografii s hlavou toho nešťastného mladíka. „Ale tenhle se mi zdá už dost starej.“

„Vám Eddie někdy taky koupil drink?“

Střelila po něm očima. „Já si svůj pití kupuju sama, jasný? Ale když tu strávíte nějakou dobu, začnete do lidí vidět.“

„A co Flo Polillová? Tu jste znala?“

Thlustá, šedivá, s černýma očima a uhádaná – Flo byla jako slepá ulička, do které Ethel od začátku neomylně mířila. Flo ukazovala všem, co se stane, když propijete všechny prachy a zapomenete si udělat plán. Kousky Flo našli jednoho mrazivého dne v zimě roku 1936 za skladištěm. Dávno předtím, než si Šílený řezník vydobyl své zvučné jméno, předtím, než jeho skutky kohokoli zajímaly.

„Flo znali všichni. Kdybyste měl pár dolarů a trochu chlastu, taky jste ji mohl znát.“

„Přátelila se s Eddiem?“

Ethel potřásla hlavou. Vážila snad dvacet kilo. „S Eddiem se nikdo nepřátelil.“

„Máme výpovědi mnoha lidí, kteří tvrdí, že spolu mluvili.“

„Ale to nic neznamená. Eddie rád mluvil. Znal lidi. Lidi, co mají prachy. Když jste potřebovali dostat pořádný balík a rychle, šli jste si promluvit s Eddiem.“

„Znáte někoho, kdo by ho chtěl zabít?“

Ethel se uchechtla. „No jo. Každý, kdo pro něj kdy pracoval.“

Detektiv se zamračil. „Myslel jsem, že jste říkala, že lidem pomáhal vydělat peníze.“

„Jo. Ale až moc pozdě vám došlo, že za práci, kterou vám sežene, ty prachy fakt nestojí.“

„Takže se zabýval drsnými kšefty?“

Jako studená voda ji zaplavily vzpomínky na historky, které slyšela. Proslýchalo se, že jedna holka z pokoje na konci chodby se předávkovala v den, kdy od Eddieho dostala kšeft. Byla mrtvá dřív, než si kdokoli čehokoli všiml. „Dalo by se to tak říct.“

„Pracovala pro něj Flo?“

Ethel pokrčila rameny. „Nepřekvapilo by mě to.“

„A co Rose Wallaceová? Taký pro něj pracovala?“

Ethel zatála čelist, když slyšela to jméno. „Možná.“

Ubohá Rose. Narodila se chudá, černá a hubená a vlastně nikdy pořádně nedostala šanci. Ale jak byla vtipná. Když napodobovala posledního úchyla, se kterým zrovna byla, celý bar se válel po zemi smíchy. *To byste nevěřili, co po mně ten debil chtěl.* Ethel by po takovém zážitku uvažovala, že skočí z mostu, ale Rose si to nakráčela přímo do baru a vyprávěla všem historky, při kterých se i Ethel červenala. Rose byla její vzácnou přítelkyní až do dne, kdy zmizela ze svého bytu pár bloků odsud. Její kosti našli asi před rokem v hrubém pytli pod mostem Lorain-Carnegie. O zbytek těla se postaralo nehašené vápno.

Detektiv vytáhl blok a listoval v něm, jeho oči se však nehýbaly. Vyčkával. Po chvíli blok zase schoval, ale nohou dál blokoval dveře.

Hukot vína a trávy v její hlavě se ztišil v jemné šumění. Ve střizlivějším tichu se rozezněly poplašné zvony. Řekla toho až moc, navíc poldovi. „Musím už jít.“

„Ještě poslední věc, Ethel.“

Cukla sebou, když uslyšela své skutečné jméno. *To jsem mu řekla?* „Co?“

„Co mi můžete říct o Eddieho klientech?“

„Nic. Neznala jsem je.“

„Budete se muset snažit mnohem víc.“ Měřil si ji očima.

Ethel těžce polkla. „Opravdu nevím.“

„Víte, moje práce je poznat, když mi někdo lže, a já jsem ve své práci opravdu dobrý. Takže mi buď odpovíte na mou otázku, nebo sbalím vás, vašeho nahého přítele tam vzadu i madam Pratchettovou a všechny vás vezmu k nám na stanici. Takže to zkuste ještě jednou. Řekla jste, že Eddie znal lidi, co mají prachy. Měl mezi klienty nějaké lékaře?“

Chvilku mlčela, zavřela oči a doufala, jak to často dělala, že zmizí ve stínech za svými víčky a nikdo už ji nikdy neuvidí. Ale když oči znovu otevřela, pořád viděla červenou chodbu, žlutou elektrickou žárovku na stropě i detektiva.

Strčil jí pod nos další fotku odsekaných rukou a nohou. „Tohle je Flo Polillová. Vidíte, co se jí stalo? Chci, abyste se opravdu zamyslela. Nepomáhejte mně, pomozte sobě. Vždyť byste mohla být další na řadě... Tak kdo to udělal? Kdo to byl?“

Znovu zavřela oči, aby dostala kousky Flo z hlavy. „Nemám tušení.“

„Byl to úspěšný muž? Ital?“ zkoušel to, i když moc dobře věděl, že dům madam Pratchettové chrání mafie a dostává za to pořádný díl z jejích zisků. I když moc dobře věděl, že zmínka o Mayfield Road by pro Ethel znamenala podepsání vlastního rozsudku smrti.

Stiskla rty a zavrtěla hlavou.

„Byl to uctíváč ďábla?“

Ethel se podržela na čele a pokrčila rameny. Zvěsti o čarodějnictví a ďáblu tu kolovaly od chvíle, kdy se dole na Kingsbury

Run našla Eddieho bezhlavá mrtvola. Zohavená těla se objevovala pořád dál, takže všechny šlapky a všichni ožralové z okolí teď věřili, že je to místo prokleté.

„Vy to pořád nechápete, vidíte? V ulicích Clevelandu se volně pohybuje šílenec. Perverzní úchyl, který vraždí vaše přátele.“ Detektiv opět vytáhl fotky. Paže a nohy, které patřily Flo. Eddieho potetovaný klučik. Ta nová s Eddieho odřezanou hlavou. Potom Eddieho nahé tělo. Řezník mu mezi nohama nechal jen obří ránu. „Podívejte se, já vím, že něco víte, a říkám vám, že odsud neodejdu s prázdnýma rukama.“

Ethel si vybavila výraz v Rosině tváři den předtím, než zmizela. „Rose měla nějaký trable, než odešla...”

„Jaké trable myslíte?“

Ethel se odmlčela. Věděla, že se pohybuje na nebezpečné půdě a ztlumila hlas. „Nevím. Ale vypadalo to, že ji někdo pořádně zhuntoval,” šeptala.

Detektiv zvedl oči od svého bloku a zkontroloval řadu dveří v chodbě. „Šla do nemocnice?“

„Ne. Nešla,” odpověděla Ethel bezvýrazně. Návštěva nemocnice byla pozvánkou do policejní cely a on to moc dobře věděl.

„Proč ho nenahlásila?“

„Chcete říct, že byste uvěřili obvinění bezejmenný kurvy proti tvrzení nějakýho vlivnýho pracháče?“ zasyčela Ethel. „A stejně je to jedno. Ona vůbec neviděla jeho obličej.“

5. kapitola

Surová bolest mezi nohama ji vytrhla ze snů. Horký, zkažený dech jí funěl do ucha. Na krku cítila zuby. V alkoholovém opojení se Ethel na chvilku zdálo, že je jí zase čtrnáct a je v jejich staré garsonce. Předtím, než je otec nadobro opustil. *Billy*, pomyslela si a snažila se zůstat silná, jak se bolest znovu a znovu vracela. *Nesmí tě vidět, Billy. Zůstaň pod postelí.*

Ethel spolkla slzy a přinutila se zasténat a prohnout záda. Věděla, že to tak celé urychlí. Vystoupilé obratle její páteře tvrdě narážely do studené cihlové zdi za ní. Tlustoch, který se do ní zavrtával, ji zatáhl za vlasy a hlubokým hlasem zavyl jako umírající pes.

Otevřela oči a znovu jí bylo čtyřiaadvacet a její bratr byl už víc než pět let po smrti. Zkoumala pohledem neznámé požární schodiště nad sebou a snažila se vybavit si, jak se sem dostala. A hlavně, jestli to zvíře, co z ní teď vyklouzlo, už zaplatilo.

Odpovědí jí bylo zacinkání čtvrtáků, které se vysypaly na zem, když si ten chlap natáhl kalhoty a potácel se pryč, ožralý jak kára. Ještě než zmizel z dohledu, opřela se o zeď. Podívala se na mince a rychle počítala, kolik drinků si za ně koupí.

Co je dnes za den? Úterý? Mdlá oranžová barva noční oblohy jí nic nenapověděla. Aspoň dnes nebyla taková zima. Ale ta teplá vlna moc dlouho nevydrží. Poslední jasná vzpomínka, která se jí vybavovala, byla ze dne, kdy madam Pratchettová vyhodila její věci na dlážděnou ulici. *Pardon, miláčku. Nemůžu s tím absolutně*

nic dělat. Ta stará čarodějnice ještě potáhla z cigarety, než jí zabouchla dveře před nosem. Přece nemůžu dovolit, aby moje děvčata donášela policajtům na klienty. A co měly znamenat ty brepty o boháčích, co? Stará kurva, jako ty, by měla považovat za štěstí, když vytáhne dva dolary z přístavního dělníka.

Shrbený starý chlap se potácel uličkou pryč a ona čekala, dokud nezajde za roh. Potom rychle posbírala výdělek a narovнала si sukni. Pustila nůž, který dosud křečovitě svírala schovaný v kapse, a prohlížela si půlměsíkové otisky v dlaních, kam zaryvala nehty. V hlavě jí znovu začaly rotovat fotografie, které jí ten detektiv strčil pod nos. *Mohla byste být další na řadě.*

Nedokázala si vzpomenout, kdy naposledy spala.

„Hej.“ Špička staré boty dloubla Ethel do ruky. „Táhni z mýho pozemku, krucinál.“

Ethel otevřela oči a uviděla stín velkého muže, který se nad ní skláněl. Slunce už zmizelo za horizontem a obloha byla teď sírově žlutá. Když se zvedala na nohy, tupá bolest v hlavě jí prozradila, že zaspala celý den. Z chladu, který cítila v kostech, zase poznala, že zatímco spala, teplota spadla dolů. Skoro necítila prsty na nohou. Strmý kopec byl lemovaný plechovými a kartonovými střechami chýší námezdních dělníků. Zrezavělá ocelová síť mostu na východní 55. ulici se jí klenula nad hlavou. Kingsbury Run, uvědomila si, když se podívala dolů na vlakové koleje. *Co tady sakra dělám?*

Objevil se před ní obličej a ona zaostříla – tmavá pleť a černé zapadlé oči, věčně zamračené čelo. Pletená čapka schovávající vlasy rovné jak dráty, příliš velké uši. „Willie?“

„Amber? To jsi ty?“ Dřepl si k ní, aby si ji lépe prohlédl. Jméno Amber používala od své poslední štace v Mansfieldu. Zafungovalo teď jako orientační bod, podle kterého poznala, kde je. *Cleveland, 1935, nebo později.*

Z jeho roztrhané košile vykoukl pahýl levé paže, která končila nad loktem. Willie přišel o ruku už dávno, ale příběh o tom, jak se to stalo, se pořád měnil. Poslední verze mluvila o rvačce na nože s nějakým mafiánem. „Co tady sakra děláš?“

„Jako co to sakra vypadá?“ odsekla a sedla si. V hlavě jí bušily bubny kocoviny, silněji než obvykle. Snažila se zachytit matnou vzpomínku. Klopýtala dolů ze strmého kopce na Kingsbury Run, aby si našla nějaké místo na přespání. To nebylo dobré znamení. „Kde jsi byl?“

„Na chvíli jsem vypadnul, stopnul jsem si nákladák. Držel jsem se hodně při zemi. Co našli Rose, šli po mně poldové.“

Ethel přikývla. Policie se snažila všechna ta mrtvá těla na někoho hodit. Ne že by někomu z nich doopravdy záleželo na Flo, nebo Rose, nebo Eddiem, ale nevyřešené vraždy lidi znervózňovaly.

Prohlížela si prázdné chýše na kopci a dýchala si do dlaní, aby je zahřála. Nikde nehořel žádný oheň. Trávou se neslo absolutní ticho, i když tu měly znít hlasy. Bylo to jako město duchů. „Proč ses vrátil?“

Willie se zamračil ještě víc. „Slíbil jsem Rose, že dám pozor na její malou holčičku. Pamatuješ, když naposledy odcházela? No, a víš jak...“

Ethel se na něj dívala a vrtěla hlavou. „A ztratila se ti.“ *Tedy, jestli ses vůbec namáhal ji hlídat. Jestli jsi ji neprodal pronímu úchylovi, co šel kolem.*

„Dalo by se to tak říct... Nevidělas ji?“

Nejmladší Rosině dceři nemohlo být víc než osm let. Ethel tu holčičku viděla jen jednou, to byla ještě mimino. Malá černá holka by tu sama nepřežila ani den. Ethel si nechtěla představovat, kde asi skončila. Podle roztřesených rukou poznala, že už se dlouho ničeho nenapila. „Ne. Ani jsem o ní nic neslyšela.“

Zkoumala bolest v jeho tváři. Aspoň cítí vinu, hajzl jeden. Willie sebou plácnul na zem a schoval hlavu mezi kolena. „Hledal jsem ji snad měsíce. To je fakt na hovno... Hele, tady nemůžeš zůstat. Poldové sem jezdí na štáru dvakrát do měsíce a hledají toho svýho Řezníka. Já dneska večer taky vypadnu.“

Ethel přikývla a s pohledem upřeným na prázdné koleje proklínala toho tupce policajta, co k ní tenkrát vpadl do dveří. *S kolika chlapy od té doby byla? S kolika Řezníky? „Víš, koho hledají?“*

„Ne. Ale vím, že hledají na špatných místech.“

„Jeden z těch kreténů mě tuhle navštívil.“ *Včera? Před týdnem?* „Ptal se na Eddieho triky. Kvůli tomu debilovi jsem skončila na ulici.“

Willie povytáhl obočí. „Cos mu řekla?“

„Co bych mu asi tak mohla říct? Nic.“ Zalhala a zvedla ruce nad hlavu, jako že se vzdává. „Já na žádnýho z těch bohatejch úchylů nikdy nenatrefila. Ty?“

Rozpřáhl ruce a ukázal na svou vyzáblou figuru. „Co myslíš? Nejsem jejich šálek kafe.“

Ethel vylovila z lemu sukně téměř prázdnou lahev a dorazila ji, aby mohla přemýšlet. „Řekla ti Rose někdy něco? Nestalo se něco divnýho předtím, než zmizela?“

Willie do ní zabodl pohled. „Zdála se mi dost vycukaná. Potřebovala prachy. Možná jí Eddie dohodil jeden nebo dva blbý kšefty.“

Ethel chvíli mlčela a čekala, až alkohol udělá svou práci. Obloha se změnila ze žluté na ohnivě růžovou a koleje v dále mizely v prodlužujících se stínech. Nebude dlouho trvat a objeví se strážci trati. Nebo něco horšího.

„Napadá tě, kdo mohl dostat Eddieho?“ zeptala se, i když znala odpověď. Eddieho chtělo oddělat tolik lidí, že by zaplnili telefonní seznam.

„Do prdele.“ Willie mrštil kamenem proti kolejím. „Ať to byl kdokoli, rozhodně si dal záležet na tom, abysme to všichni viděli, nemáš ten pocit? Pohodil ho tady jako výstrahu pro nás ostatní šmejdy tady. Jako by nám fakt hodně chtěl něco říct. A taky to zafungovalo. Po setmění tu nenarazíš na jedinýho ožralu. Už se tu motají jen poldové převlečení za bezdomovce... A já se ptám – kdo má z toho všeho prospěch?“

Ethel neodpovídala. V dále se na kolejích zableskla světla luceren strážců trati známé jako Nickel Plate Railroad.

„Já tu rozhodně nebudu sedět a čekat na nějakýho vraždícího fantoma, co mi uřízne hlavu, frajerko. Mizím.“ Willie vyskočil na nohy, když zaslechl hlomoz pomalu se blížícího vlaku. „Jedeš taky?“

Ethel se dívala na koleje. Bylo to lákavé, ale věděla, že není rozumné vyrazit vlakem do neznáma s Williem a jeho jedinou nanicovatou rukou. Ten starý pasák by ji za pár drobných sedřel z kůže. Sevřela prsty rukojeť nože schovaného v kapse a připravila se na rvačku. S Williem člověk nikdy nevěděl. „Zatím ne.“

„Jak chceš. Ale radím ti, drž se dál od Kingsbury Run. Jestli tě madam vykopla na ulici, půjde po tobě víc lidí než jen ten Řezník. Být sebou, nikde se moc neukazuju.“ Willie se vydal k náspu, ale ještě se zastavil. „Uděláš pro mě něco?“

„Jo?“

„Zkus najít Rosinu holčičku.“

6. kapitola

„Dobré ráno, sestro. Přijala jsi Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele?“

Ethel se otočila za radostným hlasem, který zněl snad až příliš samolibě. Majitelka toho hlasu k ní přicupitala, v jedné ruce držela banjo a v druhé kus papíru. Nemohlo jí být víc než šestnáct let. Ta divná osůbka měla úsměv až příliš široký, než aby mohl být upřímný, slamák na hlavě a ošklivé modré šaty.

Od chvíle, co s ní madam vyrazila dveře, ji každý den někdo vyhazoval od svého prahu nebo vyhrožoval, že zavolá policii. Každý den se dívala do odsuzujících očí jiných žen. Mířila rovnou do pekla a všichni to věděli. Ethel vyfoukla té dívce do obličeje cigaretový kouř. „Co je ti do toho? Nejsem žádná tvoje sestra.“

„Všechny jsme sestry v očích Páně. Jak řekl prorok Matouš: ‚Každý totiž, kdo plní vůli mého nebeského Otce, to je můj bratr i sestra i matka.‘“

„Vážně?“ Ethel potáhla z cigarety a pomalu si dívku prohlížela od hlavy k patě, tím stejným odsuzujícím pohledem, který sama musela snášet. Hubená. Obyčejná. Mladá. Blbá. *Pět babek za číslo. Maximálně. Deset, kdyby byla ta holka mladší.* „Jak se jmenuješ, zlato?“

Dívka přešlápla. Na nohou měla těžké pracovní boty. „Mary Alice Eberlyová. A ty?“

„Ambrosia,“ odušila Ethel. Tohle jméno používala pro bohabojné občany. Žrali to.

„Moc ráda tě poznávám, Ambrosie.“ Dívka se celá rozzářila, jako by odteď byly nejlepší kamarádky. „Chodíš do kostela?“

Na to se Ethel ušklíbala. „Nijak pravidelně, ale mám kolena odřená od modlení. Co to máš na sobě za hadry a proč s sebou táhneš to banjo?“

Vystrčila bradu a podala Ethel svůj leták. „Jsem tu, abych šířila slovo boží těm, kdo hledají lepší život. Chceš být odsouzena k bídě a utrpení na věky věků? Chceš projít životem slepá a nevidět jeho lásku? Nebo chceš něco víc?“

Ethel moc dobře věděla, co znamená chtít víc. Nekonečné noci probdělé s otevřenýma očima ve vypálených domech, zoufalá snaha neumrznout, to všechno jí toto vědomí velmi silně připomínalo. „Tak co chceš? Prachy?“

„Ne, samozřejmě, že ne. Chci ti pomoci najít cestu.“

„Jo. Jasně. Tak jinak. Pro koho tu agituješ, děvče?“

„Pro koho tu co?“

„Já už jsem pár takových potkala. Někdo vás navlíknul do těchhle hadrů a poslal vás sem. Kdo to byl? A neříkej mi, že ‚Je-žíš‘, kočička. Tak kdo je tvůj šéf?“

Dívka se usmála, jako by na tu otázku čekala. „Vyslyšela jsem volání samotného boha. Sestoupil ke mně a přikázal mi věnovat svůj život službě...“

Ethel proti ní zvedla ruku. „Fajn. Nechceš mi to říct, tak mi to neříkej.“

Udusila cigaretu a stočila pohled dolů po ulici lemované domy z červených cihel, směrem k továrním komínům a parním potrubím. Za chvíli se odtamtud vyvalí dělníci. V dálce začaly zvonit zvony tří katolických kostelů.

Ethel vnímala odtikávání jejich hodin každou minutu, každý den. Každých deset minut, které přetrpěla na zadním sedadle auta nebo v zastrčené uličce, znamenalo pár dolarů navíc. Deset minut, kdy stála sama, čekala a vyhlížela další dolary, bylo horších. Každý uplynulý den ji přibližoval k teplému létu. Dokonce i v dubnovém chladu už cítila, že se blíží. Tím se utěšovala, když přešlapovala v blátě a snažila se nepromrznout na kost. Už

jen pár týdnů a palčivá bolest v promodralých končetinách zmizí. Potřebovala si najít střechu nad hlavou, ale všechny bordely v okolí před ní zabouchly dveře. Italové už ji ve svých vykřičených domech nechtějí, po tom, co se rozpovídala před tím poldou. Dokonce ani v západní části města.

„Vyslyšet jeho volání není snadné. Je to ale lepší než tohle,“ řekla ta dívka jemně.

Ethel se na Mary Alice podívala zpřímá. „Co ty asi tak víš o *tomhle*?“

„Vím, že nejsi šťastná.“

„A kdo je? Ty? Jestli jsi tak zatraceně šťastná, tak proč stojíš tady a otravuješ mě? Ha? Nepřipadáš mi šťastná. Připadáš mi úplně blbá.“

„Jsem šťastnější než ty. Když mě necháš, můžu ti pomoci.“ Položila dlaň Ethel na paži.

Ethel ucukla a zvedla pěst, ale dívka tam jen tak stála, usmívala se a klidně čekala na ránu. Rozhodilo ji to víc, než cvaknutí otevírajícího se nože. „Jsi magor? Já tvoji pomoc nepotřebuju, ty tele. Nepotřebuju tvýho Ježíše a nepotřebuju tvý zatracený letáky!“ Ethel hodila leták dívce do obličeje.

Mary Alice ani nemrkla. „Co tedy potřebuješ, sestro?“

Ethel na kratičký okamžik ucítla, že ztrácí ostražitost a odhaluje před cizím člověkem svou kůži poprvé po... měsících? Letech? *Co potřebuju?* Neodvážila se doufat v nic, co chtěla nebo potrebovala od...

Ethel se bezděčně otrásla.

Při pomyslení, že dívka možná zahlédla její slabost, měla chuť jí svými polámanými nehty vyškrábat oči. Odhodila špačka cigarety na zem a vzpamatovala se. Ta holka nemohla za to, že Ethel neměla štěstí a nenašla místo, kde by mohla složit hlavu. Znovu si tuhle Mary Alice Eberlyovou prohlédla. Čisté rukavice. Zánovní boty. Plné tváře. Ať ji pásl kdokoli, dobře se o ni staral. Nemohl být o nic horší než někteří její dnešní kunčofti. Chlapi, co měli prachy, radši utráceli za mladší holky na měkké matraci než za starou kurvu, jako byla ona. Bez pořádné-

ho domu už moc dlouho nevydrží. Hlavou jí proletěly fotky rozsekaného těla Flo Polillové – jako výstraha. Řezník ještě pořád chodí ulicemi. Možná s ním zrovna dneska byla.

Ethel se dívce chvíli dívala do očí a hledala prázdnotu studu a vzteklou moudrost, které přicházely s tím, když vás někdo zneužíval. Neviděla nevinný třpyt šťastného dítěte, ale nebyl to ten nejhorší pohled, co viděla.

„Ty něco hledáš. Je to tak?“ zkusila to Mary Alice. „Můžu ti ukázat cestu, po které kráčí bůh.“

Ethel okamžik zvažovala své mizerné možnosti a rozhodla se, že nic, co by na ni šéf té ubohé holky mohl vytáhnout, nebude horší než nekonečná clevelandská zima. Už nevydrží další den brodit se sněhem ve svých tenkých kožených lodičkách, jen aby se prodala za pár podělaných hodin tepla v hospodě. *Lidi jako tady malá Mary Alice si myslí, že peklo je spalující žár, ale jsou vedle. Peklo je studený.*

Ethel nechala svůj pohled nasáknout bolestí. Nepotřebovala k tomu žádné zvláštní úsilí. „No jo. Možná něco hledám.“

„Otevři své srdce Pánu a už se nebudeš muset ničeho bát.“

Ethel zavrtěla hlavou. „Já ale nemůžu. Nedovolí mi to.“

„Ježíš neodsuzuje. Zemřel za tvé hříchy. Zemřel pro tebe.“

„Ne. Takhle to nemyslím.“ Ethel se teatrálně rozhlédla po ulici.

Zafungovalo to dokonale a Mary Alice tékala očima kolem sebe. „Kdo ti to nedovolí?“

„Nikdo. Zapomeň, že jsem něco řekla. Nesmí mě vidět, jak s tebou mluvím.“ Ethel byla pyšná na to, jak vždycky dokázala odhadnout, co lidi chtějí. Mary Alice teď umírala touhou zachránit ji před neznámým ďáblem v lidské podobě.

„Kdo to je?“

„Nikdo. Musím jít.“

Dívka se zamračila. „Můžeme si třeba ještě někdy popovídat? Pán svedl naše cesty dohromady z nějakého důvodu.“

Ethel se na tu ubožáčku usmála. Šlo to skoro až moc jednoduše. „Nevím. Nemám s nikým mluvit. Jeho trest může být příšerný.“

Dívčiny oči se zalily slzami, jako by tu bolest sdílela s ní. „Musíš být statečná. Pokud tě bůh volá k sobě, musíš mu odpovědět.“

„Já nevím.“ Ethel se kousla do rtu a znovu se rozhlédla po ulici. Pak řekla: „Možná zítra. Ale ne tady. Nemůže to být tady na ulici.“

Mary Alice horlivě kývla. „Přijď zítra v pět hodin odpoledne do budovy Harmony Mission.“

Ukázala na obrovský dům, který se tyčil nad ulicí. Ethel na mamutí konstrukci zamrkala a nějak nemohla uvěřit, že by si jí celé odpoledne vůbec nevšimla. Viděla jen plot z tepaného železa s ostrými hroty, který se táhl kolem dokola celého pozemku, a dlouhé cihlové zdi, oddělující chodník od čehokoli, co se nacházelo na druhé straně. *Jdi pryč*, jasně sděloval ten dům, plot a zdi. A nebyl to jen tenhle jeden dům, došlo jí najednou. Bylo jich víc. Stejně nevlídná atmosféra vyzařovala i z nedalekého kostela a... vězení? Ne, byla to továrna, ale chyběla tu typická řada otrhaných mužů a zoufalých žen, ucpávajících chodník a žadonicích o práci.

„Ve dvoře na jižní straně jsou schované dveře. Zaklepej na ně, dvakrát. My tě ochráníme.“

Ethel zkoumala malá okna lemující horní patra obří cihlové masy. Byla čistá a nerozbitá a tajemně prázdná. Žádné záclony, žádné šňůry s prádlem, žádné malé obličejce přitisknuté na sklo. „Jsi si jistá?“

Dívka přikývla. „Hlavně ať nepřijdeš pozdě. Máme přísný harmonogram.“

Co se stane, když přijdu pozdě? Ethel ale jen přikývla. „Dobře. Uvidíme se zítra.“

Dívka vtiskla leták Ethel do ruky. „Budu se za tebe modlit, Ambrosie.“

Ethel si papír nacpala pod korzet, k penězům. Už se na něj nepodívala, až pak o hodně později v baru, když se snažila schrstit dost peněz na drink. Zamračila se na džungli písmen pokrývajících zadní stranu letáku. Nedokázala přečíst ani jedno z nich. Na druhé straně po ní pošilhával hrubě načrtnutý ďábel se svými vidlemi.

Držel v ruce uříznutou hlavu.